

POSTANOWIENIE

19 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 19 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko Bank w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 29 marca 2023 r., I ACa 1224/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od Bank w W. na rzecz R. M. kwoty 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanej odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 marca 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w sprawie z powództwa R. M. przeciwko Bank w W. o zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 30 marca 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądził od Bank w W. na rzecz R. M. kwotę

233 811,42 zł z tym zastrzeżeniem, że obowiązek zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda wstrzymuje do chwili zaofiarowania przez powoda zwrotu pozwanej kwoty 145 000 zł albo do chwili zabezpieczenia zwrotu tej kwoty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 1.), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2.), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 3.).

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając ten wyrok w części, tj. w zakresie punktów 2. i 3. oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.:

- 1) art. 385¹ § 1 i 2 w zw. z art. 58 § 1 i 3 oraz art. 358 § 1 i 2 k.c.;
- 2) art. 385¹ § 1, 3 i 4 k.c.;
- 3) art. 385¹ § 2 w zw. z art. 58 § 1 i 3 w zw. z art. 353¹ k.c.

Ponadto, pozwana powołała się na występowanie w sprawie następujących zagadnień prawnych:

1) czy art. 358 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (tj. w brzmieniu z dnia 11 lutego 2009 r.) może zostać zastosowany jako przepis dyspozytywny w miejsce postanowień umowy i regulaminu wyeliminowanych ze stosunku prawnego z powodu abuzywności?

2) czy w świetle art. 385¹ k.c. mogą zostać uznane za sformułowane niejednoznacznie te postanowienia umowne, które zawierają wyłącznie *essentialia negotii* czynności prawnej (tu: kredytu indeksowanego do waluty obcej CHF), określone w przepisach prawa powszechnie obowiązującego (tu: art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. 2023 poz. 2488); dalej jako: „pr. bank”)?

3) czy w świetle art. 385² k.c. możliwe jest uznanie przez Sąd za niedozwolone postanowień umowy kredytu odniesionego do waluty obcej dotyczących stosowanego do przeliczeń kursu waluty obcej poprzez odesłanie do tabeli kursowej stosowanej przez bank, jeżeli w chwili jej zawarcia stanowi ona dla kredytobiorcy-konsumenta jedyną możliwość zaciągnięcia zobowiązania kredytowego w braku zdolności kredytowej do zaciągnięcia podobnego zobowiązania w ramach tzw. „umowy kredytu złotowego” oraz stanowi dla kredytobiorcy - konsumenta rozwiązanie korzystniejsze ekonomicznie aniżeli to, które wiąże się z zawarciem tzw. „umowy kredytu złotowego”?

4) czy w świetle art. 384¹ w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b oraz w zw. z art. 109 ust. 2 pr. bank., zmiana regulaminu, do którego odsyła umowa kredytu indeksowanego do waluty obcej w ten sposób, że klauzule indeksacyjne w nim zawarte nie naruszają ani przepisów prawa ani interesów konsumentów, wyklucza możliwość przesłankowego stwierdzenia nieważności umowy (ewentualnie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego z niej wynikającego), w sytuacji gdy sama umowa nie zawierała postanowień niedozwolonych, lecz wyłącznie podlegający zmianom regulamin?

Powód złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, która z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej stosownie do art. 87 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 622),

1. w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów.
2. w razie niemożności ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.
3. jeżeli w wykonaniu umowy kredytu, która nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, bank wypłacił kredytobiorcy całość lub część kwoty kredytu, a kredytobiorca dokonywał spłat kredytu, powstają samodzielne roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia na rzecz każdej ze stron.
4. jeżeli umowa kredytu nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, bieg przedawnienia roszczenia banku o zwrot kwot wypłaconych z tytułu kredytu rozpoczyna się co do zasady od dnia następującego po dniu, w którym kredytobiorca zakwestionował względem banku związanie postanowieniami umowy.
5. jeżeli umowa kredytu nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, nie ma podstawy prawnej do żądania przez którąkolwiek ze stron odsetek lub innego wynagrodzenia z tytułu korzystania z jej środków pieniężnych w okresie od spełnienia nienależnego świadczenia do chwili popadnięcia w opóźnienie co do zwrotu tego świadczenia.

Treść uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, potwierdza dominującą linię orzecniczą Sądu Najwyższego dotyczącą skutków zawarcia w umowie kredytu denominowanego lub indeksowanego do kursu obcej waluty

postanowień abuzywnych dotyczących zasad ustalania tego kursu na potrzeby wykonania umowy kredytu. Jedynie na marginesie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że poglądy wyrażane w tym zakresie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przed podjęciem wskazanej wyżej uchwały, również przemawiałyby za odmową przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwaną.

Odpowiedzi sformułowane w punktach pierwszym i drugim uchwały determinują ocenę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w szczególności w zakresie, w jakim pozwana wskazuje na możliwość utrzymania w mocy umowy kredytu indeksowanego kursem waluty obcej po wyeliminowaniu z niej postanowienia dotyczącego zasad ustalania tego kursu mającego charakter abuzywny i zastąpienia go innym sposobem określenia kursu waluty obcej.

Sąd Najwyższy w przywołanej uchwale nie pozostawił wątpliwości co do tego, że po wyeliminowaniu z umowy abuzywnego postanowienia dotyczącego zasad ustalania kursu waluty obcej nie jest możliwe uzupełnienie powstałej luki innym sposobem określenia kursu waluty obcej wynikającym z przepisów prawa lub zwyczajów, a w sytuacji braku możliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Jak wskazano powyżej, skarga kasacyjna nie kwalifikowałaby się do przyjęcia do rozpoznania nawet pomimo braku wydania uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Przedstawione przez pozwaną kwestie dotyczące abuzywności postanowień umowy kredytu i skutków tej abuzywności były już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. np. wyroki SN: z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22; z 13 maja 2022 r.: II CSKP 293/22; II CSKP 405/22).

Po pierwsze, system ochrony interesów konsumentów (a tego dotyczy rozpoznawana sprawa) opiera się na założeniu, że konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca zarówno pod względem możliwości negocjacyjnych, jak i ze względu na stopień poinformowania (zob. np. wyroki TSUE: z 21 kwietnia 2016 r., Radlinger i Radlingerová, C-377/14, ECLI:EU:C:2016:283, pkt 63; z 26 marca 2019 r., Abanca Corporación Bancaria i Bankia, C-70/17 i C-179/17, ECLI:EU:C:2019:250, pkt 49). Ustalenie przez prawo krajowe ram prawnych ochrony zagwarantowanej konsumentom przez dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia

5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29; dalej jako „dyrektywa 93/13”) w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich nie może zmienić zakresu i – w związku z tym – istoty tej ochrony, podważając tym samym wzmocnienie skuteczności wspomnianej ochrony poprzez przyjęcie jednolitych zasad dotyczących nieuczciwych warunków, które to wzmocnienie było zamiarem prawodawcy Unii Europejskiej, co zostało wskazane w motywie dziesiątym dyrektywy 93/13. Sąd nie może zostać uprawniony do zmiany treści nieuczciwych warunków, bez przyczyniania się do wyeliminowania zniechęcającego skutku wywieranego na przedsiębiorców poprzez zwyczajne i proste niestosowanie tych nieuczciwych warunków wobec konsumentów (zob. np. wyrok TSUE z 21 stycznia 2015 r., Unicaja Banco i Caixabank, C-482/13, C-484/13, C-485/13 i C-487/13, ECLI:EU:C:2015:21, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Warunki ustalone przez prawa krajowe, do których odnosi się art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, nie mogą stanowić zagrożenia dla istoty prawa, jakie konsumenci wywodzą z tego przepisu w interpretacji orzecznictwa TSUE polegającego na niezwiązaniu warunkiem uznanym za nieuczciwy (wyrok TSUE z 26 marca 2019 r., Abanca Corporación Bancaria i Bankia, C-70/17 i C-179/17, ECLI:EU:C:2019:250, pkt 71).

Po drugie, przez „rzeczywisty wpływ” na treść postanowienia umowy w rozumieniu art. 385¹ § 3 zd. 1 należy rozumieć realną możliwość oddziaływania przez konsumenta na treść postanowień umownych. Okoliczność, że konsument znał treść danego postanowienia i rozumiał je, nie przesądza o tym, iż zostało ono indywidualnie uzgodnione. Za uzgodnione indywidualnie trzeba bowiem uznawać tylko takie klauzule umowne, na których treść konsument istotnie mógł w praktyce oddziaływać. Chodzi zatem o postanowienia rzeczywiście negocjowane bądź o klauzule włączone do umowy wskutek propozycji zgłoszonej przez konsumenta (wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2022 r., II CSKP 365/22; postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2023 r., I CSK 4181/22). Tymczasem, w niniejszej sprawie Sąd II instancji, w ślad za Sądem I instancji ustalił, że powód po raz pierwszy zetknął się z umową w momencie jej podpisywania, co wyklucza by negocjował jej postanowienia. Ustalenie to wiąże Sąd Najwyższy stosownie do treści art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Po trzecie, zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego klauzule kształtujące mechanizm indeksacji, zastrzeżone w umowie kredytu złotowego indeksowanego do waluty obcej (denominowanego w walucie obcej), określają główne świadczenie kredytobiorcy (postanowienie SN z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 1347/23). Przyjmuje się także, że bez abuzywnych klauzul przeliczeniowych (spreadowych) umowa kredytu indeksowanego nie może nadal obowiązywać, gdyż ich wyeliminowanie prowadzi do upadku klauzuli ryzyka walutowego, charakterystycznego dla umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i uzasadniającego powiązanie stawki oprocentowania ze stawką LIBOR (postanowienie SN z 25 kwietnia 2024 r., I CSK 1583/23). Bez postanowień określających sposób wyznaczenia kursu miarodajnego dla przeliczenia złotówki na franki szwajcarskie i na odwrót (bez uzupełnienia związanej z tym luki), klauzule przewidujące indeksację (ucieleśniające też ryzyko walutowe), w ogóle nie mogą wywrzeć skutku (wyrok SN z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22). Właśnie dlatego w orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na ścisłe powiązanie klauzuli ryzyka walutowego i klauzuli spreadowej (wyroki SN: z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22; z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22; z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22).

Po czwarte, w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że postanowienia umowy (regulaminu) określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych (zob. np. wyrok SN z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21). Abuzywność umów kredytów indeksowanych i denominowanych w walucie obcej (frankach szwajcarskich) nie wyczerpuje się przy tym w klauzulach kształtujących mechanizm indeksacji (zob. np. wyroki SN: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, Nr 2, poz. 20; z 21 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22). Za takie uznawane są również postanowienia odnoszące się do ustalonego w walucie obcej mechanizmu waloryzacji świadczeń (określane niekiedy jako

„klauzule ryzyka walutowego”), które wiążą się z obciążeniem kredytobiorcy - konsumenta nieograniczonym ryzykiem zmiany kursu waluty i związanym z tym ryzykiem zwiększenia kosztu kredytu (zob. wyroki TSUE: z 20 września 2017 r., C-186/16, *Andriuc i in.*, ECLI:EU:C:2017:703, pkt 37; z 20 września 2018 r., C-51/17, *OTP Bank i OTP Faktoring*, ECLI:EU:C:2018:750, pkt 68; z 14 marca 2019 r., C-118/17, *Dunai*, ECLI:EU:C:2019:207, pkt 48; z 3 października 2019 r., C-260/18, *Dziubak*, ECLI:EU:C:2019:819, pkt 44, wyrok SN z 30 września 2020 r., I CSK 556/18).

Wyjaśniono też, że niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 k.c.) jest od początku, z mocy samego prawa, dotknięte bezskutecznością na korzyść konsumenta, który może udzielić następnie świadomej i wolnej zgody na to postanowienie i w ten sposób przywrócić mu skuteczność z mocą wsteczną.

Po piąte, jeszcze przed podjęciem uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budziło wątpliwości, że stwierdzenie niedozwolonego charakteru postanowienia w umowie kredytu może uzasadniać uznanie umowy za nieważną (zob. np. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, Nr 9, poz. 56; uchwałę SN z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20, OSNC 2021, Nr 6, poz. 40; postanowienie SN z 6 lipca 2021 r., III CZP 41/20, MoP 2021, nr 15, s. 775; wyroki TSUE z 3 października 2019 r., C-260/18, *Dziubak*; z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, *I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A.*, ECLI:EU:C:2021:341). Dyrektywa 93/13 umożliwia sądowi rozpoznającemu sprawę uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności umowy opartego na nieuczciwym charakterze warunku, jeżeli zostanie stwierdzone, że warunek ten jest nieuczciwy i że umowa nie może dalej obowiązywać bez takiego warunku (zob. podobnie wyrok TSUE z 14 marca 2019 r., *Dunai*, C-118/17, EU:C:2019:207, pkt 56). Jeżeli eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, to nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy. Koresponduje to z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, który przewiduje, że nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części

będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków (zob. np. wyroki SN: z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22). Jednocześnie, za niedopuszczalne należy uznać zastępowanie wyeliminowanego abuzywnego postanowienia umowy innym mechanizmem wyliczenia kwoty raty kapitałowo-odsetkowej. Żaden bowiem przepis prawa, w tym art. 385¹ i art. 358 § 2 k.c., nie daje podstaw do zastąpienia klauzuli abuzywnej innym postanowieniem. Uzupełnienie luk po wyeliminowaniu takiej klauzuli stanowiłoby bowiem zbyt daleko idącą modyfikację umowy w celu ratowania sytuacji prawnej przedsiębiorcy stosującego niedozwolone postanowienie umowne. (zob. postanowienie SN z 31 maja 2022 r., I CSK 2314/22 i wskazane tam orzeczenia). Przedstawiona przez pozwaną argumentacja mająca przemawiać za możliwością zastosowania art. 358 § 2 k.c. po wyeliminowaniu z umowy niedozwolonego postanowienia określającego sposób ustalaniu kursu waluty obcej jest zatem bezzasadna.

Po szóste, oceny, czy postanowienie umowne jest niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (uchwała składu siedmiu sędziów SN z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Wykładnia językowa art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. nie stwarza podstaw do przyjęcia, że w ramach oceny abuzywności postanowienia istotny jest sposób jego stosowania przez przedsiębiorcę. Przeciwnie, skłania ona do wniosku, że decydujące znaczenie ma nie to, w jaki sposób przedsiębiorca stosuje postanowienie i dla kogo jest to korzystne, lecz to, w jaki sposób postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta. Z przepisu wynika, że przedmiotem oceny jest samo postanowienie, a więc wyrażona w określonej formie (przeważnie słownej) treść normatywna, tzn. norma lub jej element określający prawa lub obowiązki stron (uchwała składu siedmiu sędziów SN z 20 listopada 2015 r., III CZP 17/15, OSNC 2016, nr 4, poz. 40), a jej punktem odniesienia – sposób oddziaływania postanowienia na prawa i obowiązki konsumenta. Samo postanowienie może bezpośrednio kształtować prawa i obowiązki tylko w sensie normatywnym, wpływając na zakres i strukturę praw lub obowiązków stron. Taka interpretacja pozostaje w zgodzie z powszechnie akceptowanym poglądem, że art. 385¹ k.c. jest instrumentem kontroli treści umowy (stosunku prawnego). To, w jaki sposób postanowienie jest stosowane, jest kwestią

odrębną, do której art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. wprost się nie odnosi (uchwała SN z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Mamy zatem do czynienia ze skutkiem *ex tunc*, co oznacza, że zdarzenia o charakterze następczym w stosunku do daty zawarcia umowy zawierającej klauzulę abuzywne pozostają bez znaczenia dla takiego charakteru tych postanowień umownych (wyjątek stanowi wola konsumenta). W niniejszej sprawie Sąd II instancji nie ustalił, aby powód wyraził taką wolę. Ponadto, dokonując ustaleń faktycznych Sąd *ad quem* nie poczynił ustaleń dotyczących zmian w regulaminie, stanowiącym integralną część umowy kredytu, w związku z czym zagadnienie prawne sformułowane w punkcie III.4 petitum apelacji nie znajduje oparcia w okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, co jest wymogiem, jaki musi spełniać prawidłowo sformułowane zagadnienie prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2024 r., I CSK 1107/23). Sąd Najwyższy nie jest natomiast władny dokonywać jakichkolwiek uzupełnień w tym zakresie, ponieważ, jak wskazano już powyżej, związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Powyższa uwaga, dotycząca konieczności oparcia zagadnienia prawnego w okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym ustalonym przez sąd drugiej instancji, pozostaje również aktualna w odniesieniu do zagadnienia prawnego sformułowanego w punkcie III.3 petitum skargi kasacyjnej. Formułując przedmiotowe zagadnienia pozwana przyjęła założenie, zgodnie z którym powód miał możliwość zawarcia wyłącznie umowy kredytu odniesionego do kursu waluty obcej z uwagi na brak zdolności kredytowej do zawarcia „umowy kredytu złotowego” oraz, że zawarcie takiej umowy kredytu odniesionego do kursu waluty obcej było dla powoda korzystniejsze ekonomicznie. Tymczasem Sąd II instancji nie dokonał powyższych ustaleń faktycznych, co świadczy o wadliwości zagadnienia prawnego sformułowanego przez pozwaną.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ał]